

Това ме кара да се усмихна. Пружокътъ — да, само той свѣти. Ето, ярката свѣтлина е върху насъ. Ясно виждамъ часовоя: младо момче, яката на шинела изправена, едната ржка въ джеба, пушката праметната на ремъкъ. Той е цѣлъ измокренъ, върху ножа му, покритъ съ дребни капки, блещи сиянието на прожектора. Тѣй е седѣлъ въ мрака и досега, самъ, буденъ, внимателенъ. Каква покорна, нѣкакъ нехайна доброта, упорита и честна издържливостъ. Не, той никога не ще изневѣри на дълга си, никога!

Прожекторътъ премѣства другаде погледа си и азъ повече не виждамъ войника. Но връщамъ се успокоенъ и доволенъ. Далечъ на северъ забелязвамъ пакъ таинствения и самотенъ огънь. Огънътъ на Странджа, на високия планински връхъ на старата граница. Нѣкой редовно всѣка нощъ запалваше тоя огънь, нѣкой тамъ бди, гледа. Тамъ задъ тия планини, които сега не се виждатъ, хиледи изнемогватъ въ безпокойство и грижи, хиледи души въ трепетно упование и любовъ се взиратъ презъ това голѣмо, огнено око, надѣватъ се, очакватъ, следятъ ни. Тия, които ние въ единъ тѣженъ есененъ день оставихме тамъ съ просълзени очи, съ присвити сърдца. Но бждете спокойни! Въ тая бурна и тъмна нощъ, предъ насъ и предъ васъ, той бди. По-роенъ дъждъ го плиска, леденъ вѣтъръ брули